

2008/2009

A Négyszögletű kerek erdő

(ZENÉS MESEJÁTÉK)

EGY TÖRTÉNET KICSIKNEK ÉS NAGYOKNAK...

Lehet-e valami egyszerre négyszögletű és kerek? Ez az első kérdés, ami felmerül. Van, aki annyira abszurdnak és bugyutának tartja, hogy már ezen a ponton abbahagyja az olvasást. Lázár Ervin meséi arról ismertek, hogy többféleképpen szólnak. Szólnak a kicsikhez, akik szeretik a csodálatos, elképzelt világokat, és hisznek a mesés történetekben. Ugyanakkor szólnak a nagyobbakhoz is, azokhoz a nagyobbakhoz, akik hajlandóak észrevenni a mesék mögött bujkáló gondolatokat. Az Illyés Erika tanárnő által rendezett algimnazista színjátszó körös előadásokon pontosan ezt a kétféleséget lehetett megfigyelni. Ott ült rengeteg kistestvér, akik hatalmas lelkesedéssel figyelték a mesét, mely teljesen magával ragadta őket, és hangosan kacagtak. A hátsó sorokban pedig ott voltak diákok és felnőttek is, akik kiszakadtak a komoly életből, és egyszerűen szórakozhattak, vagy felfedezhették a mesében elrejtett, ma is aktuális eszmevilágot. Az iskola saját zeneszerzője, Marcell Márton által írt és előadott zene tökéletesen megidézte a meseerdő hangulatát... Mindnyájan ugyanazt láttuk: a vidám, színpompás jelmezeket és ötletes díszleteket; a színészek lelkes, mulatságos játékát (akikről el sem hittem volna, hogy diákok, ha nem lettek volna mindannyian fiatalabbak nálam...), de a mese mindenkinek egy kicsit mást üzent. Négyszögletű vagy kerek? Szerintem egyszerre mindegyik. Hiszen egy rendező csodás álmát valósította meg, egy olyan álmot, ami sok embernek, kicsinek és nagyoknak egyaránt, örömet szerzett.

Mergl Lilla (10.a)

A KISDIÁKSZÍNPAD VENDÉGSZEREPLÉSE SZÉKESFEHÉRVÁROTT

Lázár Ervin *Négyszögletű kerek erdő* című darabját karácsony előtt mutattuk be az iskolában, ezután februárban volt még három előadás, és a nagy sikerre való tekintettel – meg persze a székesfehérváriak hívására – ellátogattunk az ottani ciszterci iskolába a darabbal.

Az első igazán meleg napon indultunk, úgy, hogy a buszban az elején még fűtöttek. Székesfehérváron sajnos kiderült, hogy a színpad kb. feleakkora, mint az itteni, így hát az előadáson kicsit nyomorogtunk. Maminti sajnos beteg lett, így az eredetileg Vacskamatit játszó lány lett ő...

A közönség szerencsére nagyon jó volt, különösen azután, hogy mi még pár slusszpoénnal fűszereztük a darabot. Előadás után a székesfehérváriak még megvendégeltek minket, aztán indultunk haza. A buszút enyhén szólva euforikus hangulatban telt. Először torkunk szakadtából énekeltünk, aztán játszottunk. Miután megérkeztünk, könnyes búcsút vettünk egymástól, remélve, hogy nem csak a folyosón találkozunk még... Hiszen ez volt az utolsó előadás. Hát, másfél év alatt elég jó csapattá kovácsolódtunk – voltak olyan próbák, ahol csak röhögtünk meg beugróztunk a szünetekben. Köszönjük Illyés tanárnőnek, hogy megszervezte nekünk ezt az utat, és hogy megrendezte a darabot, a sminkmesterünknek a sminket minden előadásán, valamint Aromó papájának a szállítást!

Aromó2 – Fekete Tünde (8.b)

